

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 มาตรา 80 ได้กำหนดไว้ว่า ให้รัฐต้องคุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชนสนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชายเสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัวและชุมชนซึ่งมาตรา 80 ถือว่าเป็นแนวนโยบายพื้นฐานที่รัฐจะต้องจัดให้มีแก่เด็กและเยาวชน

มีคำกล่าวไว้ว่าเด็กและเยาวชน คือ อนาคตของชาติ (ปรีชา ศรีสง่า, ออนไลน์, 2553) ที่จะเป็นผู้ซึ่งบ่งบอกถึงอนาคตของประเทศเนื่องจากเด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรมนุษย์ของประเทศในอนาคตกการพัฒนาเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่าที่สุดของประเทศให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีความสามารถ เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าและทำประโยชน์ให้ต่อประเทศชาติทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศนั้นๆ

จากที่กล่าวมาเป็นบทบาทสำคัญของกฎหมายที่กำหนดหน้าที่ของรัฐในการพัฒนาเด็กและเยาวชนแต่จากการศึกษาพบว่าในปัจจุบันนี้เด็กและเยาวชนไทยประสบปัญหานานาประการไม่ว่าจะเป็นเด็กกำพร้า ถูกทอดทิ้ง เร่ร่อน อนาคต ไร้ที่พึ่ง ครอบครัวยากจน ขาดแคลน ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับวัยหรือบิดามารดาผู้ปกครองให้การอุปการะเลี้ยงดูไม่เหมาะสม มีลักษณะของความเสี่ยงมากขึ้น ทั้งเมื่ออยู่ในบ้านและโรงเรียน สาเหตุนั้นมีหลายประการที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นภาวะเศรษฐกิจ สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่ รวมถึงการเลี้ยงดูเอาใจใส่ของครอบครัวเด็กและเยาวชนซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้มีอิทธิพลอันส่งผลให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดต่างๆ ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากเด็กและเยาวชนเหล่านี้มีสำนึกของความผิดชอบชั่วดีและวิจารณญาณในการยับยั้งชั่งใจน้อยกว่าผู้ใหญ่ อันเป็นผลทำให้เด็กและเยาวชนหลงกระทำความผิดได้ง่าย ซึ่งการกระทำความผิดนั้นก็อาจกระทำไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ด้วยความค้อยในประสบการณ์ทำให้ถูกกล่อลวง หรือถูกชักจูงให้หลงผิดได้ง่ายไปก่อการกระทำความผิดขึ้นโดยทั้งที่ตั้งใจกระทำและทำไปโดยที่ไม่เจตนา หรือจะด้วยความคึกคะนอง ความอยากรู้อยากเห็นอยากลอง ด้วยการข่มขู่จากกลุ่มเพื่อนด้วยกันก็ตาม เหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาสังคมและในด้านกฎหมายอาญา ไม่ว่าจะเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การกระทำความผิดเกี่ยวกับ

เพศ การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับจราจร (การแข่งรถ) ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอันเกิดจากเด็กและเยาวชน

เมื่อเด็กและเยาวชน ได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้วและถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำการจับกุมแล้ว เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมต้องนำตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนและทำการถามปากคำเด็กหรือเยาวชน แจ้งให้บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ทราบโดยไม่ชักช้า ภายหลังจากถามปากคำแล้วพนักงานสอบสวนต้องนำตัวเด็กหรือเยาวชนมาส่งที่สถานพินิจ เมื่อถึงยังสถานพินิจแล้วก็จะเข้าสู่ขั้นตอนการรับตัว ซึ่งขั้นตอนการรับตัวเด็กหรือเยาวชนนี้ เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกจับกุมแล้ว หากปรากฏว่าคดีนั้นจะต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาในศาลเยาวชนและครอบครัว เจ้าพนักงานตำรวจจะต้องดำเนินการ ตามมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ก็จะต้องถามปากคำเด็กหรือเยาวชน ให้เสร็จภายในเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่ที่เด็กหรือเยาวชนมาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน และเมื่อถามปากคำเสร็จแล้วจะต้องนำตัวส่งยังสถานพินิจพร้อมหนังสือแจ้งการจับกุมหรือควบคุมตัว

ส่วนในขั้นตอนการดำเนินการภายหลังรับตัว ภายหลังจากรับตัวเด็กหรือเยาวชนจากเจ้าพนักงานตำรวจแล้วการดำเนินการที่เกี่ยวกับตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นมี อยู่ 2 ส่วนด้วยกัน คือ

1. ส่วนที่เกี่ยวกับตัวเด็กหรือเยาวชน

สถานพินิจมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมเด็กและเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดไว้ในระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาคดี หรือตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล (มาตรา 34 (3) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534) เมื่อรับตัวเด็กหรือเยาวชนจากพนักงานสอบสวนแล้วผู้อำนวยการสถานพินิจจะควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นไว้ยังสถานพินิจ หรือจะปล่อยชั่วคราวโดยมอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่โดยไม่มีประกัน หรือมีประกันหรือมีประกันและหลักประกันก็ได้ หรือจะมอบตัวเด็กหรือเยาวชนไว้กับบุคคลหรือองค์กรที่เห็นสมควรก็ได้ (วรรคแรกของมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534) ในกรณีที่ไม่ได้ปล่อยเด็กหรือเยาวชนไปชั่วคราว หรือไม่ได้มอบตัวเด็กหรือเยาวชนไว้กับบุคคลหรือองค์กร ตามมาตรา 50 นั้น มาตรา 55 (3) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 กำหนดให้ปฏิบัติดังนี้

1.1 ทำความสะอาดร่างกาย และเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย

1.2 ให้แพทย์ตรวจร่างกาย และถ้าเห็นสมควรให้จิตแพทย์ตรวจจิตใจด้วย

1.3 ถ้าปรากฏว่าเด็กหรือเยาวชนเจ็บป่วย ซึ่งควรได้รับการรักษาพยาบาลก่อน
ดำเนินคดีให้มีอำนาจส่งให้ได้รับการรักษาพยาบาลในสถานพินิจ หรือสถานพยาบาลอื่นตามที่เห็นสมควร ในกรณีเช่นว่านี้ให้แจ้งไปยังพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการที่เกี่ยวข้อง

2. ส่วนที่เกี่ยวกับคดี

เมื่อผู้อำนวยการสถานพินิจได้รับตัวเด็กหรือเยาวชน ตามมาตรา 50 ดังกล่าวมาแล้ว
มาตรา 55 กำหนดให้ดำเนินการ ดังนี้

2.1 สั่งให้พนักงานคุมประพฤติสืบเสาะข้อเท็จจริงตามมาตรา 34 (1) เว้นแต่ในคดีอาญา
ซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท
หรือทั้งจำ ทั้งปรับ ถ้าผู้อำนวยการสถานพินิจเห็นว่าการสืบเสาะข้อเท็จจริงดังกล่าวไม่จำเป็นแก่คดี
จะสั่งงดการสืบเสาะข้อเท็จจริงนั้นเสียก็ได้ แล้วให้แจ้ง ไปยังพนักงานสอบสวนที่เกี่ยวข้อง

2.2 ทำรายงานในคดีที่มีการสืบเสาะเพื่อแสดงถึงข้อเท็จจริงตามมาตรา 34 (1) และ
แสดงความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดของเด็กหรือเยาวชนแล้วส่งรายงานและความเห็นนั้น
ไปยังพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี และถ้ามีการฟ้องร้องเด็กหรือเยาวชนต่อ
ศาลให้เสนอรายงานและความเห็นนั้นต่อศาลพร้อมทั้งความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษ หรือการใช้
วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนด้วย

เมื่อสถานพินิจได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนพร้อมหนังสือแจ้งการจับกุมแล้ว จะต้องทำการ
จำแนกประเภทเด็กหรือเยาวชนนั้นก่อน

ขั้นตอนของการจำแนกประเภท กระทำเพื่อให้ทราบถึงประวัติและภูมิหลังของเด็กและ
เยาวชน ปัญหาทั่วไปเฉพาะของเด็กและเยาวชน เพื่อใช้ในการวางแผนปฏิบัติและกำหนดวิธีการ
แก้ไขบำบัด ฟื้นฟู ป้องกัน ซึ่งวิธีการจำแนกนั้นก็มีการจำแนกเป็นประเภทของสถานฝึกและอบรม
เด็กและเยาวชน จำแนกตามอายุ ตามระยะเวลาของคำพิพากษา ซึ่งในส่วนของวิธีการจำแนกนี้ไม่มีการ
จำแนกและแบ่งแยกเป็นประเภทฐานความผิด กล่าวคือ เมื่อเด็กและเยาวชนได้กระทำความผิดและ
ถูกควบคุมตัวและนำตัวส่งไปยังสถานพินิจแล้วนั้น เด็กและเยาวชนที่ได้กระทำความผิดมาในข้อหา
ความผิดต่างๆ ก็จะถูกนำตัวมาควบคุมรวมอยู่ด้วยกัน โดยมีได้มีการจำแนกและแบ่งแยกประเภท
ฐานความผิดของเด็กและเยาวชนที่ได้ก่อการกระทำความผิดในรูปแบบประเภทต่างๆ มาซึ่งเด็กและ
เยาวชนเหล่านั้นก็จะถูกควบคุมตัวมาอยู่รวมกันในทุกข้อหาความผิดที่เด็กและเยาวชนเหล่านั้นได้
กระทำความผิดมาโดยที่ไม่มีการแบ่งแยกออกจากกัน โดยไม่มีบทบัญญัติของพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตราใดเลยที่

บัญญัติถึงการจำแนกและแบ่งแยกฐานความผิดออกจากกันมีก็แต่เฉพาะ มาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ได้กำหนดไว้ว่า เด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในความควบคุมของสถานพินิจนั้นต้องจัดแยกหญิงและชายให้มิที่อยู่ออกจากต่างหากจากกัน

จากบทบัญญัติมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ดังกล่าวได้กำหนดเพียงว่า สถานพินิจต้องจัดแยกหญิงและชายให้อยู่แยกต่างหากจากกันเท่านั้น แต่ไม่ได้มีการกำหนดเพื่อแบ่งแยกประเภทความผิดของเด็กและเยาวชนที่ได้กระทำความผิดในรูปแบบต่างๆ ทำให้เด็กและเยาวชนมาอยู่ร่วมกันส่งผลให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดฐานหนึ่งอาจจะได้รับรู้รูปแบบหรือวิธีการในการกระทำความผิดอีกฐานหนึ่งจากเด็กและเยาวชนอื่นที่อยู่ร่วมกัน

นอกจากนี้ยังมีในส่วนของเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศที่ 3 และเด็กและเยาวชนหญิงที่ตั้งครรภ์ว่าจะต้องมีการจัดแบ่งแยกการอยู่กันอย่างใด ซึ่งก็จะทำให้เกิดเป็นปัญหาได้ ทำให้เกิดความไม่เหมาะสมถ้าจะต้องจัดให้บุคคลเหล่านี้อยู่ร่วมกันตามแบบปกติที่แบ่งเฉพาะแก่หญิงชาย อาจทำให้เกิดปัญหาการกลั่นแกล้ง ล้อเลียน ข่มขืน ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามในเพศได้ จะทำให้เกิดความกดดันต่อเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศที่ 3

ส่วนเด็กและเยาวชนหญิงที่ตั้งครรภ์ในระหว่างที่อยู่ในสถานพินิจ ถ้าอยู่จนคลอดบุตรและเลี้ยงดูบุตรที่เกิดในสถานพินิจก็จะเป็นการไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง ด้วยสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ที่มีบรรยากาศเหมือนอยู่ในคุก อาจจะทำให้เกิดเป็นปมด้อยสำหรับเด็กที่เกิดมา

เช่นนี้ขั้นตอนกระบวนการจำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดและการควบคุมตัวเด็กและเยาวชนในสถานพินิจเป็นปัญหา กล่าวคือ การนำตัวเด็กและเยาวชนที่มีข้อหาการกระทำความผิดที่ต่างกันมาอยู่ร่วมกัน โดยที่ไม่มีการจำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดก็จะทำให้เด็กและเยาวชน เหล่านั้นเกิดการถ่ายทอดพฤติกรรมเลียนแบบต่อกัน โดยทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมที่ชั่วร้ายหรือรุนแรงมากกว่าตอนที่ยังไม่ได้เข้ามาอยู่ในสถานพินิจ

เมื่อมีการนำเด็กและเยาวชนแต่ละกลุ่มความผิดมารวมกันได้ก็จะทำให้เกิดค่านิยมและวัฒนธรรมใหม่ขึ้นมาได้ โดยเป็นการคิดวัฒนธรรมในการอยู่รวมกลุ่มแก๊งค์กันอยู่มาเป็นกลุ่มใหม่ที่มีความคิดที่เลวร้ายและต่อต้านสังคมมากขึ้นกว่าเดิม มีความประพฤติและพฤติกรรมที่ก้าวร้าวที่เกิดจากการได้รับรู้และเลียนแบบและซึมซับ พฤติกรรมความผิดของแต่ละคนเข้ามารวมเป็นพฤติกรรมประจำตัวแบบใหม่เป็นแบบเฉพาะตัวมากกว่าเดิมและรุนแรงเลวร้ายมากกว่าเดิม เพิ่มความรุนแรงหยาบคายกระด้างในจิตใจโดยไม่รับรู้และสนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบข้างว่าจะเป็นอย่างไรร

มีจิตใจที่หยาบกว่าเดิมกระทำการได้หลากหลายกว่าเดิมโดยไม่สะทกสะท้านหรือเกรงกลัวต่อความผิดที่ตนได้กระทำลงไป ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายและยังเพิ่มสติริความเลวร้ายให้มากยิ่งขึ้นไป เรียกว่า เข้าขั้นเป็นอาชญากรได้เต็มตัวเลยทีเดียว และยังพบปะกันบ่อยๆ ก็เกิดการเลียนแบบเหล่านั้นนั้นก็ปัญหาจากการที่ไม่มีการจำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดเด็กและเยาวชน

จากปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนขณะที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจะส่งต่อเด็กและเยาวชน ทำให้เด็กเกิดความกดดันและหาทางที่จะหลบหนีออกจากสถานพินิจ ซึ่งจะส่งผลให้การบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูสภาพประสิทธิภาพ และเกิดความเสียหายสูงที่เด็กและเยาวชนที่ออกไปจะมีโอกาสที่จะกลับไปกระทำความผิดซ้ำ หรือมีพฤติกรรมที่ส่อไปในทางเป็นภัยต่อสังคมส่วนรวม อันจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกอบรมจะถูกมองจากสังคมภายนอกไปในทางที่เป็นผลไปในทางที่มีอคติ

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เป็นอีกสถานที่ที่จะขัดเกลาเด็กและเยาวชนให้มีร่างกาย จิตใจ และสำนึกดี ด้วยระบบขั้นตอนที่มีครบทั้งประสิทธิภาพและบรรลุถึงประสิทธิผลที่จะทำให้เขาเหล่านั้นมีความรู้สึกเหมือนหนึ่งอยู่โรงเรียนประจำมิใช่การเข้ามาอยู่ในที่คุมขัง รักที่จะอยู่อย่างมีความสุข รู้ถึงคุณค่าของตนเองและยอมรับในคุณค่าของคนรอบข้าง พร้อมทั้งกลับตัวกลับใจเพื่อออกไปเป็นคนดีที่สังคมจะยอมรับ รักเป็นคนที่มีความดีมีคุณภาพ มีประโยชน์ต่อสังคมรอบข้าง ตั้งแต่ครอบครัวจนถึงกลุ่มชุมชนก็เป็นตัวผลักดันที่สำคัญอีกหน่วยหนึ่งที่เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนที่เคยหลงผิดจากสาเหตุต่างๆ ได้มีโอกาสที่จะกลับเข้าสู่สังคมเดิมให้โอกาสที่จะประกอบคุณงามความดี เป็นคนที่มีคุณภาพ ให้โอกาสได้ใช้ความรู้ความสามารถที่เขามีอยู่ได้ทำการใช้ก่อประโยชน์เป็นที่ประจักษ์ในสังคมในโอกาสต่อไป

รัฐ คือ หน่วยงานแม่แบบที่จะต้องสนับสนุนทั้งงบประมาณ และกำลังบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถที่จะช่วยผลักดันให้เยาวชนที่เคยหลงผิดกระทำในสิ่งที่ผิดได้มีความรู้สึกที่ดี ความรู้ความสามารถ พร้อมทั้งจะส่งกลับเข้าสู่สังคมที่เปิดกว้างต้อนรับกลับเข้าสู่สังคมเดิม อย่างสง่าผ่าเผย โดยควรจะต้องให้มีการแยก จัดสรร คัดสรร อย่างมีระบบระเบียบ มีการฝึกอบรมอย่างถูกวิธี

จากความร่วมมือจากทุกฝ่ายอันจะเป็นการแก้ปัญหาที่ตรงประเด็น เพื่อประสิทธิภาพของเด็กและเยาวชนที่ผ่านเข้ามาเข้าสู่การอบรม และส่งคืนกลับสู่สังคมอย่างคนดีที่สังคมต้องการและต้อนรับต่อไป

เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ก็คือ เด็กและเยาวชนธรรมดาทั่วไป แต่ด้วยเหตุที่หลงผิดกระทำความผิดไปด้วยสาเหตุใดก็ตาม แต่สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นคือ ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมและเป็นปัญหาทางกฎหมาย

เด็กและเยาวชนถือได้ว่าเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีสิทธิที่จะได้รับการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู ดูแลเอาใจใส่ตลอดจนต้องได้รับการส่งเสริมสนับสนุนในทุกวิถีทางจนเด็กและเยาวชนเหล่านี้จะสามารถแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาตนเอง กลับมาเป็นพลเมืองที่ดีพร้อมที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพของสังคมและประเทศชาติในโอกาสหน้า

การจัดการจำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดให้เป็นมาตรฐานเดียวกันในทุกสถาน พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและสถานฝึกอบรม เพื่อความเป็นมาตรฐานเดียวกันและเป็นสากล ซึ่งจะก่อประโยชน์ในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของมาตรการการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวิวัฒนาการของการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
3. เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
4. เพื่อวิเคราะห์ปัญหากฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
5. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพ

สมมติฐานของการศึกษา

เพื่อหาวิธีการหรือมาตรการทางกฎหมายในการจำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดเด็กและเยาวชน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงระบบการจำแนกประเภทความผิดเด็กและเยาวชน ให้เกิดเป็นประโยชน์ต่อตัวเด็กและเยาวชนให้มากที่สุด และเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพในการจำแนกและเกิดประสิทธิผลของการจำแนกประเภทความผิดของเด็กและเยาวชน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมแก่เด็กและเยาวชนที่ก่อประโยชน์อย่างสูง ต่อระบบกระบวนการจำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย

วิธีดำเนินการศึกษา

ศึกษาโดยวิธีการใช้วิธีวิจัยจากเอกสาร (documentary research) โดยทำการศึกษาจากพระราชบัญญัติ บทความเอกสารทางวิชาการ คำพิพากษาของศาล วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ หนังสือ ตำราทั้งของไทยและต่างประเทศ ผลงานการวิจัย และสื่ออินเทอร์เน็ตต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาถึงวิธีการ ระบบ กระบวนการของการจำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดของเด็กและเยาวชนในรูปแบบต่างๆ ที่มีอยู่ในประเทศไทย และตามหลักสูตรของสากลและศึกษาถึงแนวคิดสมัยใหม่ที่จะนำมาปรับใช้ในกระบวนการจำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดของเด็กและเยาวชน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น รวมทั้งแนวทางจะจัดให้มีการมาตรการในการจำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดของเด็กและเยาวชนเพื่อให้เกิดความเหมาะสม ในการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับความผิดของเด็กและเยาวชนและสังคมมากที่สุด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา มาตรการในการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎี และวิวัฒนาการของมาตรการการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
3. ทำให้ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั้งของต่างประเทศและประเทศไทย
4. ทำให้ทราบถึงปัญหาของมาตรการการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
5. ทำให้ทราบข้อสรุปและแนวทางเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงมาตรการการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพ

นิยามศัพท์

เด็กและเยาวชน หมายความว่า บุคคลที่มีอายุเกิน 7 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่เกิน 14 ปีบริบูรณ์ และบุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์

เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด หมายความว่า เด็กและเยาวชนซึ่งกระทำความผิดกฎหมาย และถูกศาลสั่งให้อยู่ในความดูแลกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

การกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน หมายถึง การกระทำความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยศูนย์ฝึกและอบรมเขต และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนรับตัวไว้เกินกว่า 1 ครั้ง

สังคม สิ่งแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัยที่เอื้อต่อการกระทำผิด หมายถึง บริเวณพื้นที่ซึ่งเป็นชุมชนที่เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่ขณะกระทำความผิดจำแนกเป็น 4 ด้าน โดยวัดจากลักษณะของแหล่งที่พักอาศัย ความหนาแน่นของชุมชน การมีเพื่อนบ้านที่ด้อยโอกาส ชุมชนนิยมใช้ความรุนแรง การคุ้มครองสิ่งผิดกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ขาดการควบคุมทางสังคม ขาดการร่วมกิจกรรมทางสังคมในชุมชน ความผูกพันกับชุมชน การเคลื่อนย้ายถิ่นของชุมชน ความสัมพันธ์ของสมาชิกในชุมชน การยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีของชุมชน

ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม หมายถึง สภาพครอบครัวเด็กและเยาวชนซึ่งวัดโดยอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง การศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และรายได้รวมต่อเดือนและความพอเพียงในการใช้จ่ายของครอบครัวในขณะที่กระทำความผิด

อิทธิพลของสื่อมวลชน หมายถึง การเลียนแบบพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนอันนำไปสู่การตัดสินใจกระทำความผิด การรับรู้ว่าคุณละเมิดกฎหมายเป็นผู้ที่สมควรได้รับความเห็นอกเห็นใจ หรือการยกย่องสรรเสริญ การรับชมข่าวสารจากสื่อมวลชนที่เป็นต้นแบบแห่งการกระทำความผิด

การคบเพื่อนที่มีความประพฤติกที่ไม่เหมาะสม หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนมีการเรียนรู้โดยผ่านการติดต่อกับปฏิสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเพื่อนสนิทกับผู้มีพฤติกรรมไปในทางกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งประเมินในแง่ของความถี่ ระยะเวลา ลำดับก่อนหลัง และความเข้มข้นในความสัมพันธ์ จนเกิดมีการยึดถือการปฏิบัติละเมิดกฎหมาย

การรับรู้การกระทำความผิดกฎหมาย หมายถึง การรับรู้ความรุนแรงในการลงโทษ การรับรู้ความรวดเร็วในการลงโทษ การรับรู้ความแน่นอนในการลงโทษ การรับรู้โอกาสในการลงมือกระทำความผิด